

LBRIS

We know
books

ISTORIA LUMII

ORAȘE MEDIEVALE

ORAȘE MEDIEVALE

ÎN ACEASTĂ CARTE VEI
DESCOPERI:

- **CE ANUME SE VINDEA
ÎN PIETELE MEDIEVALE.**
- **CĂ ERA MAI BINE SĂ TE DAI
LA O PARTE CÂND AUZEAI
„VINE APA“.**
- **CĂ ÎNFIINȚAREA PRIMĂRIILOR
A FOST O IDEE BUNĂ.**
- **DE CE ALFONSO AL X-LEA A
FOST NUMIT „CEL ÎNȚELEPT“.**

ȘI MULTE ALTE POVEȘTI.

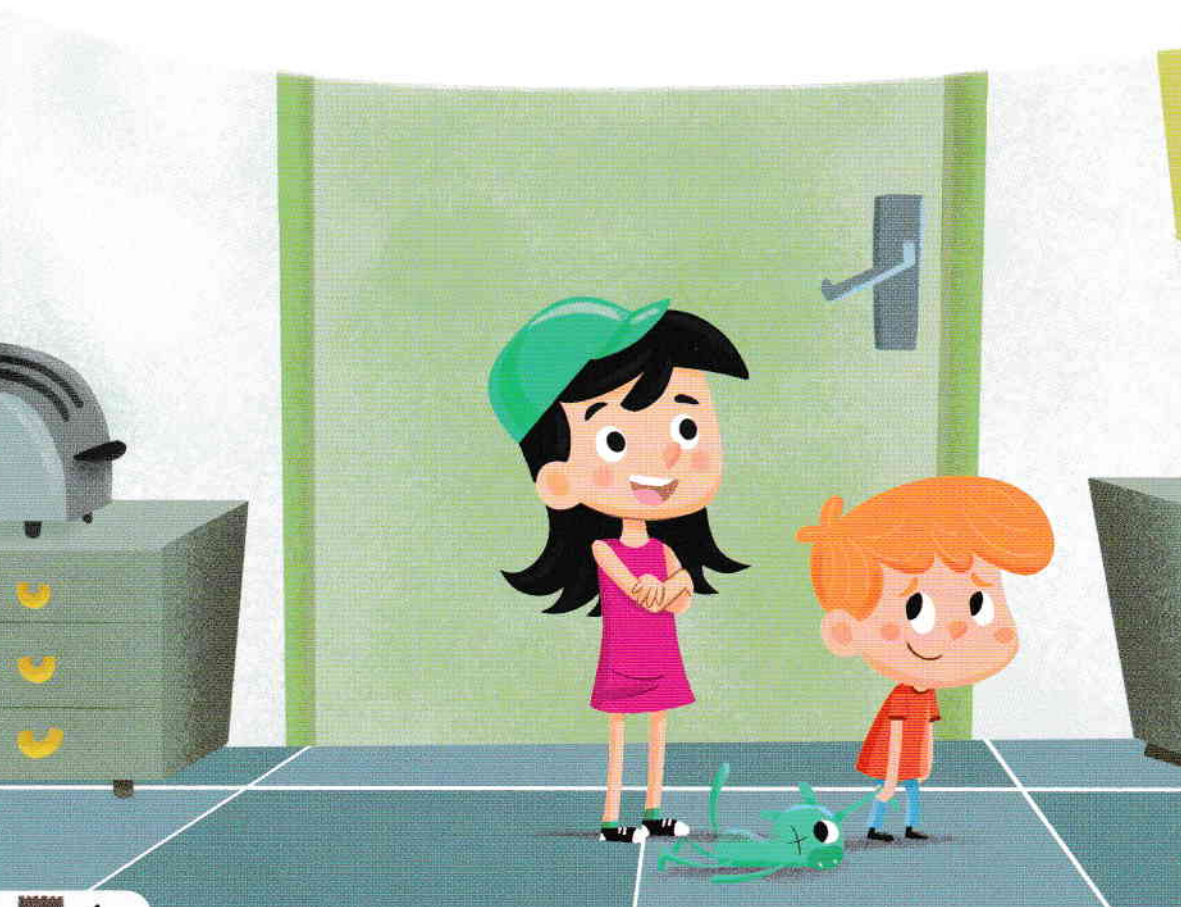
In ziua aceea ne-a trezit un miros minunat venind dinspre parter. Imediat ne-a fost clar despre ce era vorba.

– Prăjitură de casă! Bunicul este cel mai bun! am zis amândoi în timp ce ne dădeam jos din pat și coboram în fugă scările.

– Bună dimineața, copiii! V-am pregătit o mulțime de bunătăți pentru micul dejun. **PRĂJITURILE** care vă plac atât de mult, clătite, marmeladă, brânză, fructe, lapte... La masă!

Pe masă erau nu una, nici două, ci trei prăjituri! Un morman de clătite, patru borcane cu **MARMELADĂ**, mai multe sortimente de brânză, o fructieră plină ochi... Eu și Marco ne-am privit uimiți.

– Bunicule, mai vine cineva la micul dejun cu noi?

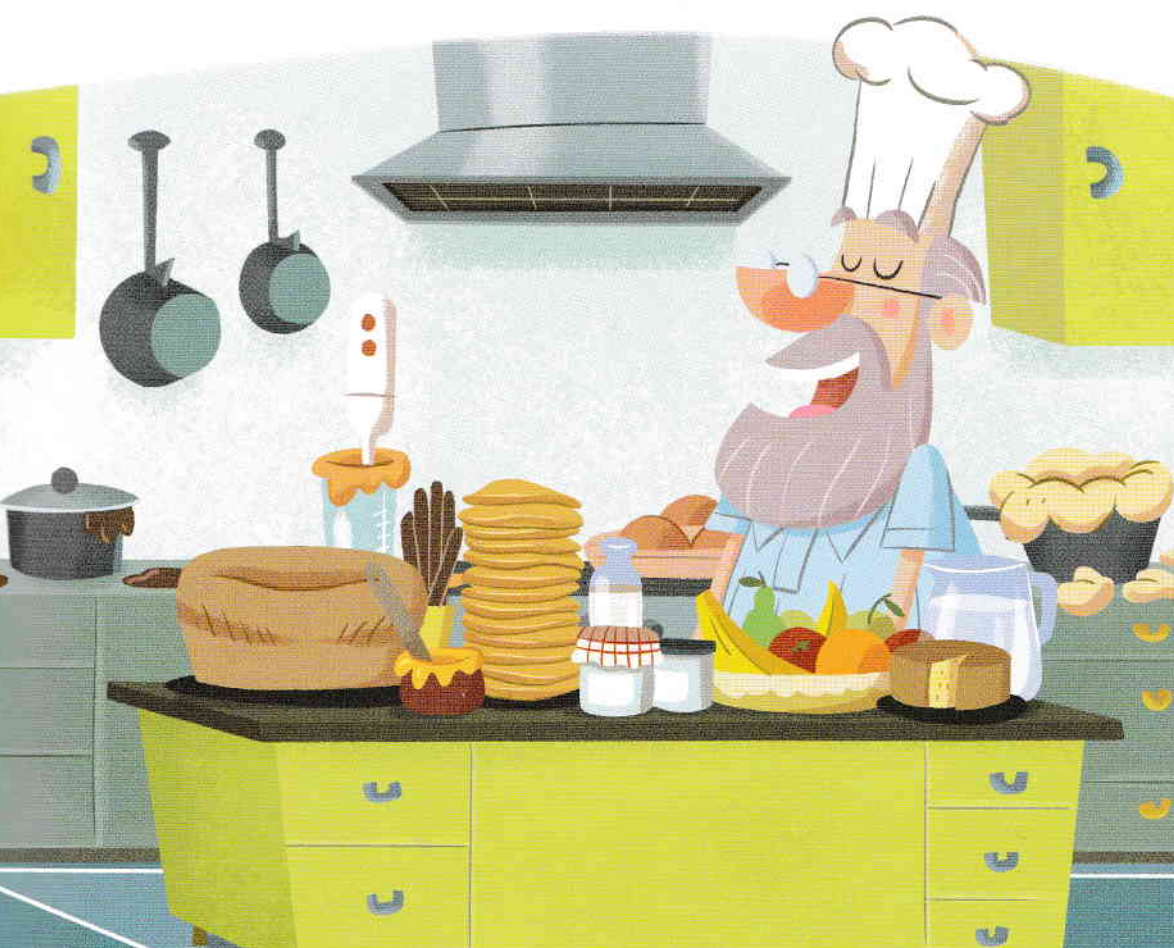
— Am exagerat **PUȚIN** cu porțiile, nu-i așa? a recunoscut bunicul râzând.

— Dar noi nu putem mânca tot! Prăjiturile și clătitele se vor strica, iar marmeladă e de ajuns pentru mii de felii de pâine prăjită...

— Știu ce-o să facem! Vom vinde ce ne rămâne! a exclamat bunicul.

De îndată ce am terminat micul dejun, bunicul a luat o masă pliantă din lemn pe care o ținea sprijinită în spatele ușii de la bucătărie, a vârat toată mâncarea rămasă într-o valiză cu roți și am plecat de acasă. La doar trei străzi de casa lui, am dat peste o piață plină de oameni.

— Bine ați venit la piața **MEDIEVALĂ** din orașul meu! a zis bunicul.

— Medievală? am întrebat. Dar nu e posibil!

— Știu, Carmen. O dată pe lună se organizează această piață în care puteți vedea cum erau **ORAȘELE** de acum o mie de ani. Nu a trecut mult timp de când v-am explicat cum era viața la castele, vă amintiți? Ei bine, azi vă propun un joc diferit. Închideți ochii și imaginați-vă că suntem în anul **1000**. Ca de fiecare dată când se organizează un târg în oraș, ne trezim dis-de-dimineață, împachetăm marmeladele și prăjiturile și venim cu ele din satul nostru. Suntem săraci, așa că trebuie să mergem pe jos până la piață.

— Văd! a zis Marco în timp ce ținea ochii închiși. Dar în altă zi poate ne imaginăm că suntem dintre cei care merg pe cal, bunicule...

— Bine, Marco, a răspuns bunicul, neputând să-și ascundă un zâmbet. Acum deschide ochii, căci ești cu un picior într-o baltă, iar cu celălalt, într-o balegă de măgar...

— Pfu! Ce scârbos! a bombănit Marco.

— În urmă cu o mie de ani nu existau drumuri pavate, nici trotuare pe străzi, a zis bunicul râzând. Trebuia să mergi cu mare grijă, mai ales la intrarea în **ORAȘE**, pentru că treceau mulți oameni pe acolo. După secole de războaie, în care oamenii se refugiaseră în sate, orașele se dezvoltau din nou datorită unor piețe precum aceasta.

— De ce?

— Pentru că, pe timp de pace, **RECOLTELE** erau mai bune, iar agricultorii și crescătorii de vite produceau mai mult decât aveau nevoie pentru consumul lor, așa că se duceau în piețe ca să vândă ce le prisosea.

— Așa cum ți s-a întâmplat ție azi, bunicule?

— Exact așa, copila mea.

